

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker, J. Gratama,
V. J. P. de Blocq van Kuffeler, Jan van der Waerden.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Het jubileum van Prof. Mr. B. H. Pekelharing.

De afgelopen week was zeer bijzonder voor de Polytechnische School en hare leden. Zeer bijzonder dus ook voor de Delftsche Studenten.

Den 6en Januari vierde Prof. Pekelharing de herdenking van zijn 25-jarig ambt als hoogleeraar in „Administratief Recht” en „Staathuishoudkunde” aan onze inrichting. — Toen is gebleken hoe bemind en gezien Z. H. G. was, in en buiten Delft.

Verschillende dagbladen gaven groote overzichten van het verloop van den dag. Enkele periodieken, als het „Sociaal Weekblad” en „de Ingenieur” gaven het portret en de biografie van Z. H. G.

't Zijn juist deze artikelen, die evenals de dag-zelve, voor Prof. Pekelharing dierbare herinneringen zullen hebben doen opglanzen uit zijn verleden; herinneringen aan den tijd, dat het leven nog geheel anders was, dat alles om hem heen nog groeide, waarvan nu reeds de vruchten zijn te zien of waarvoor thans verdere ontwikkeling is in de plaats getreden. Herinneringen, die verlicht zullen zijn door het bewustzijn, krachtig te hebben meegewerkt ter bevordering van den groei van meerdere kwesties op politiek en sociaal gebied.

't Is dan ook gedreven door het gevoel het woord „hulde” ook hier voor Prof. Pekelharing te moeten herhalen, dat ik dit schreef. Hier in het weekblad, waar het onnoodig is nu nog in meer bijzondere beschouwingen te treden, maar dat tevens als orgaan der „jongeren”, als orgaan dergenen voor wien Prof. Pekelharing o. m. zoo onbaatzuchtig zijne avondcolleges gaf, niet achter mag blijven, waar het geldt aan Z. H. G. welgemeende gelukwenschingen te doen toekomen.

DELFT, 8 Januari 1899.

J. v. d. W.

De Nederlandsche Studenten en de Jonge Gids.

(Bijdrage tot de karakterkennis van de studeerende jongelingschap op het einde der negentiende eeuw).

Veel van wat ik in dit opstel over de verhouding tusschen het jongste maandblad en de studenten zeggen ga, heb ik maar van hooren zeggen. Echter stemt de geest van alle verhalen die mij ter oore kwamen zoo volkomen overeen met de voorstelling die ik mij, na veel jaren mijn collegaas waargenomen te hebben, van hen maakte, dat ik niet aarzel voor de betrouwbaarheid mijner zegslieden in te staan. En mochten er feiten verduidelijkt zijn, ik verzeker u: de geest bleef ongeschonden.

I.

Wie het voorrecht heeft genoten kennis te maken met

het voortreffelijke werk dat de Utrechtsche hoogleeraar, Professor Mr. A. J. baron d'Aulnis de Bourrouil, over het Hedendaagsche Socialisme heeft geschreven, een boek dat evenzeer pleit voor de veel-omvattendheid van 's schrijver begrip als voor de scherpte van zijn historisch vernuft — beseft dat studenten die zoo gelukkig zijn zulk een man tot voorlichter te hebben aan den eenen kant — zonder gevaar te loopen gevangen te worden in de dikwijls arglistig gespannen fuiken van den rooden duivel — geschriften kunnen lezen die minder wetenschappelijk onderlegde personen wellicht op een dwaalspoor zouden lokken — en aan den anderen kant op een zoo verrassend aangename, leerrijke en onderhoudende wijze met de groote sociale vragen van dezen tijd in kennis zijn gebracht, dat al het daaromtrent geschrevene hun het allergrootste belang inboezemt. Die begrijpt dus ook voldoende de redenen welke de Utrechtsche studenten er toe brachten veel te vergeten, meer te vergeven en alles door de vingers te zien om aan hun zucht naar kennis te voldoen; in casu zich — gedachtig aan het spreekwoord: kruimeltjes zijn óók brood — de gelegenheid te verschaffen te lezen wat volk als Heyermans, Bymholt, de Roode over politieke en sociale problemen te zeggen hadden — en verlangt slechts van mij te vernemen wat aanleiding was tot het weer verwijderden van de Jonge Gids van de leeszaal der Sociëteit P. H. M. R.

Mijn antwoord kan kort zijn: plicht zegevierde over lust. Wat voor zelfstrijd het ook kostte hun naar sociale wetenschappen hongerend verstand voedsel te ontzeggen, toen onmiskenbaar bleek dat een der medewerkers zich vergreep aan opzettelijke misleiding van het volk door niet slechts van de heiligste instellingen des koninkrijks een verkeerde voorstelling te geven maar bovendien omtrent een onzer gewichtigste costumen onware leeringen te verspreiden, toen, zeg ik, en ik zeg het hún ter eer, — bewoog de stem van het geweten hen niet langer finantieel, door een abonnement, te steunen een tijdschrift dat zich tot zulke dingen leende. Ieder weldenkend, neen, ieder denkend mensch weet hoe men in woord en in geschrifte behoort aan te spreken personen die door geboorte en verdienste in onze maatschappij een voorname plaats bekleeden. Ieder beseft dus dat men moet spreken van opzettelijke misleiding met voorbedachten rade en onder verzwarende omstandigheden, omdat het geschiedt tegenover een goedgeloovig publiek dat zelf niet tot oordeelen in staat is, wanneer de heer Peers in een vroolijk verhaal voor het volk — zooals hij-zelve het aanprijst — door een zijner spreekbuizen (Uriel) zegt: een BARON heet HOOGGEBOREN. Ieder beseft de verderfelijke van deze richting in de politiek. Dit is zondiger dan schelden, dit is liegen. Dit is het zaad dat wordt gestrooid om socialisme, anarchie te oogsten. Dit is geen open strijd, maar de gluiperige aanleg van de mijn die eens de maatschappij moet doen ontploffen. Dit is venijnig knagen aan de heiligste instellingen onzer samenleving, dit is het langzaam werkend maar als lood ophoopend gif, dat ook het sterkst gestel moet sloopen. Dit is de eerste stap op den weg die leidt tot MAJESTEITSCHENNIS.

II.

Ook te Leiden abonneerde men zich aanvankelijk op de Jonge Gids, maar, dit dient direkt erbij vermeld, om gansch andere redenen. Daar namelijk heeft men het

goede gebruik ingesteld het socialisme binnensmuurs te bestrijden. Men timmert er niet aan den weg, men laat niet van zich merken wanneer het roode gepeupel hoogtijd viert op vergaderingen, men spaart zich de moeite dolheden die verdwaasde Amsterdamsche en Delftsche studenten in studentenbladen schrijven te weerleggen, men rekent er liever stilletjes, zonder ophef voor de buitenwereld, onder het dak der eigen sociëteit mee af. Ge verlangt te weten hoe dit gaat? Wel ja, ik vertel het u gaarne want het middel is probaat.

De leden der Sociëteit Minerva getroostten zich de kosten van een abonnement op de Sociaal-demokraat, een socialistisch krantje dat alle Zaterdagden uitkwam. Op dien dag, tegen zeven uur des avonds, als de post verwacht werd, verzamelde zich in de conversatiezaal een groep manhafte krijgers, de keur van gansch het corps en wie lette op de uitdrukking der oogen kon niet missen te zien dat er wat groots op til was. Daar stapte de liverei-bediende binnen; tusschen wijsvinger en duim klampt hij angstig, als gloeide het, een courant. Twintig, dertig bliksemende oogen richten zich derwaarts; zoovele armen strekke zich, handen grijpen toe; men verdringt elkander — zoo betwisten ridders wel vroeger zich de eer een vijand te doorsteken — men verdringt elkander om te worden den held die zal wreken de hoon aan zijn klasse gebracht. Een treedt voorwaarts uit het gewoel, de dapperste onder de dapperen en tusschen de vuisten klemt hij zijn buit. Dan plechtig spreekt hij:

Machtigste mannen der toekomst, keur der huidige jeugd, welke straf voor den belager van orde en rust?

En somber klinkt het maar beslist:

De dood, de dood.

Wat is uw keuze?

Vier-en-deelen, branden.

Er is recht gesproken.

Zoo geschiedt er. En als na de terechtstelling het vuurtje lustig opvlamt beschijnt het vriendelijk een vroolijke studentenbent die er omheen een krijgsdans springt en al maar zingt van:

Weg met die socialen, leve Willem drie,

Oranje boven, oranje boven, leve Willem drie.

Ieder begrijpt hoe de Jonge Gids een nieuw middel kon worden om het socialisme mee te bestrijden. Wie vraagt nog of men het aangreep? Van nu af werd een keer méér in de maand de krijgsdans gedanst, vervulde een keer meer het gejubel der overwinnaars de Leidsche veste. Maar, maar . . . moeilijkheden doken op. Al dikker werd de Jonge Gids en al bezwaarlijker de executie. Het vier-en-deelen moest reeds gauw met mes of schaar geschieden, hetgeen veel van den indruk wegnam. En zóólang duurde de verbranding dat de dans vermoeid werd en de strijdkreet schor. Toen was het dat Minerva, der wijsheid Godinne, tot haar zonen sprak: Matigt u, matigt u; overschat niet uwe krachten als de jeugd geneigd is, maar doet goed door wat gij doet goed te doen. En zij vond gehoor. De Jonge Gids zei men op.

(Wordt vervolgd).

VERSLAGEN.

Apollo-Uitvoering.

Wanneer dit artikel onder de oogen der belangstellende lezers komt, is er bijna een maand verlopen sinds den avond waarop de groote uitvoering van Apollo plaats had.

Nu vind ik iets weerzinwekkends in het nakauwen en ontleden van indrukken die betrekkelijk zoo ver achter ons liggen en waarvan de scherpe lijnen zoo langzamerhand door nieuwe impressies zijn weggevaagd. Voor de lezers heeft een kritiek ook weinig waarde meer en zal door het meerendeel met een „o ja! dà's waar ook, dat stond er nog niet in” ontvangen worden.

Een ding is er in dit speciale geval dat me oprecht genoegen doet, en wel, dat ik kan trachten meneer „Jo”, de Vox-kritikus, tusschen twee haakjes, een wijsneuzig mannetje, een beetje beleefdheid tegenover dames-gasten te leeren.

Meneer „Jo” zal misschien een van die menschen zijn die zoogenaamd „vóór de waarheid” zijn, maar dan zou ik hem met de Genestet wel willen vragen: „Zijt ge er

achter?” Mej. Louet Feisser heeft ten eerste welwillend haar medewerking verleend, ten tweede was het voor 't eerst, dat ze voor een groot publiek optrad, zoodat het absoluut geen wonder was dat haar eerste nummer, bovendien door orkest begeleid, niet zóó door haar gezongen werd, als een geroutineerde concertzangeres zou gedaan hebben. Ook zou het niet ondienstig voor u zijn, te weten, dat het Doelenzaaltje, zóó propvol als het dien avond was, een allerberoerdst hokje is, om in te zingen, en menigeen, die over meer stem beschikt dan mej. Louet Feisser, zou, wat sterkte van geluid betreft, op u een niet veel beteren indruk hebben gemaakt.

Wat is dat bovendien voor een onhebbelijke manier van doen om alleen iets te zeggen van het zingen van het nummer vóór de pauze en van de vier liederen, die na de pauze door haar gezongen werden, alleen de namen te noemen? Ik vind het in de gegeven omstandigheden eenvoudig ongepast, te meer daar de zangeres de „Reverie” van Saint Saëns en „Plaisier d'Amour” van Martiné werkelijk mooi en met een bijzonder warme voordracht gezongen heeft.

Maar laat ik nu eens een beetje trachten geregeld het programma te volgen.

De uitvoering begon met de: Ouverture Coriolan van Beethoven.

De inzet was een beetje, ja hoe zal ik zeggen . . . een beetje eerste-nummer-van-den-avond-achtig, maar later werd het beter, alleen bleven de cellen een beetje jagen.

Hierop volgde het aria „Voi che sapete” uit den Don Juan van Mozart, gezongen door mej. Feisser en begeleid door orkest. Zoodanig als ik reeds zei was bij de zangeres wel een beetje erg de invloed van de plankenkoorts merkbaar en was haar stem gevoileerd en haar aandacht niet geheel bij de voordracht.

De begeleiding, die over 't geheel vrij goed was, was een enkele maal wel wat ruw.

Het derde nummer was de G. Moll symfonie van Mozart. Dit was voor het orkest het nummer van de uitvoering dat dan ook keurig gespeeld werd; het begin was wel wat minder dan de rest, maar het geheel maakte een voortreffelijk indruk.

Na de pauze kregen we te hooren:

Introduction du 1er tete de „Fervaal,” van Vincent d'Indy.

Wat is dit een mooi muzikaal kleurenspeel, een deining van muziek; het is iets als een droomerig wegdrijven van klanken, waarheen? je weet het niet, je vraagt er ook niet naar, het voert mee, het vloeit zacht wiegend voort, een muzikale stilte, een nirwanah . . . Die stilte werd alleen onderbroken door de fluit, die gruwelijk valsch was, het was precies de indruk die je krijgt wanneer je 's nachts naar een donkere stad kijkt, waar alles opgehouden heeft te leven, waar de huizen droomend liggen tegen een heldere nachthemel en waar eensklaps een „bakkie” met joelende menschen doorjakkert. Beroerd bakkie, beroerde fluit!

Hierna gaf de zangeres vier liederen ten beste, waarvan ze de twee die ik reeds noemde bijzonder mooi voordroeg en waarin ik haar keuze bijzonder gelukkig vond. Behalve deze zong ze nog „Vrijheid” van Hol en het bekende „Zonnelied” van Cath. van Rennes. Het daverend applaus dat ze verwierf bewoog haar om nog een toestukje te geven, („de sterretjes zagen van boven neer” van Dr. E. D. Pijzel), waarvoor het publiek zich zeer dankbaar toonde.

Het laatste nummer van het programma was: Ballet-musik I und II aus dem Drama „Rosamunde” van Schubert. Dit vond ik wel haast het beste wat de uitvoering betrof, de figuurtjes werden door de violen keurig gemaakt, alleen alweer die fluit, maar enfin hij bleef valsch tot het einde toe.

En nu nog een woord van oprechte hulde aan den heer Rosenwald voor zijn kranig optreden; zijn flinke organisatie en zijn bijzondere gaven als dirigent waren het die den avond gemaakt hebben tot een der meest succesvolle van Apollo. En nu veeg ik mijn pen af op (niet aan) de voortdurende bloei van ons muziekgezelschap.

Ik eindieh, heeren!

J. M. GRITERS DOUBLET.

Uitvoering D. S. S. en G. G. „Odin” 14 December 1898.

Meermalen in de vacantie dacht ik er aan „hiervan moet ik nog een verslag schrijven”. Nooit kwam ik er toe.

Waarom? Och eenvoudig. Als je zoo iets uitstelt dagen na den avond-zelf, dan wordt het vervelend het nog te moeten maken. Ben je dus geneigd, en die stemming krijg je in Delft meermalen, om verveling te ontwijken, dan laat je het ook, er aan te beginnen. Nu gevoel ik dat het moet (we zijn tusschen twee haakjes al in 't nieuwe jaar) en wat zal er nu komen!

Een opsomming zal ik niet geven, men weet ik het land heb aan dat na-geleuter. Een kritiek wil ik niet geven of slechts ten deele. We zullen zien.

1a. Odin-Marsch. Hierover mag ik geen critiek geven.

1b. Vrije oefeningen. Dit nummer is vrijwel mislukt. Mij dunkt het kwam niet, door het slechte oefenen. Sommige geven de schuld aan de helling van het tooneel. Maar daar zit ook niet de schuld. 't Kwam door de methode, omgeving, commando's en andere bijomstandigheden, die of correct moeten zijn of anders geheel moeten wegblijven. Ik herinner me hoe vroeger Kremer of Groneman de tempo's aangaf, door het krachtige tikken met een stok op den vloer, en hoe zelfs in de meest onrustige figuren iets rustigs en regelmatigs kwam, welke regelmaat en correctheid toch de eischen voor deze oefeningen zijn. Niettemin waren de vooroefeningen van Groneman en Hengeveld heel goed. Ook toen de figuren wisselden en fouten niet zoo op konden vallen werd het beter.

3. Carré lange stok sla ik maar over.

Bij 2. Barren dacht ik dit kan „bar” worden, 't ging. Sommige menschen als Vrede, v. d. Ploeg e. a. konden maar niet stilstaan, van Houten Jr. en Scholten werkten goed.

Nog heb ik ze niet, de krachten van Odin, maar daar komen ze. De afdeling Rek, die zou het goede openen. Daar had je de jongeren de Leau, flink zoo, Damme, iets verder Mercx, we komen op bekend terrein, Hengeveld, Hein (ik bedoel Kremer) en dan de . . . van Houten en Groneman. Ha daar heb ik ze dan, die Odin's roem hoog houden. De precies-werkers, de élite.

Zelden zagen we op Odin een „Paard”, nl. op de uitvoering, nu zelfs nog voor de pauze. En voorwaar, Hoogewaard en Groneman toonden o. a. dat zoo'n nummer recht van bestaan had. Het werd verlengd in een ander genre, en het scheen of de rust, die we een half uurtje zouden gaan genieten, eerst nog verdiend moest worden ik herinner aan de salto's van Kremer en de Leau en het springen van meerderen (o. a. Hoogewaard).

Une Tranchée devant Paris, Décembre 1870 (Tableau naar de Neuville.)

Volkomen vereenig ik me met den President in zijn toespraak tot den heer Gips en de heeren De Wetstein Pfister en de Clercq.

Hun werk is waarschijnlijk niet naar waarde geapprecieerd. Het licht was te sterk en we hadden het graag wat langer gezien. Maar wie durft dit vragen, die denkt, aan de moeilijke poses der half-verkleumde soldaten, waarvoor de schildwacht (Damme meen ik) in 't bijzonder een woord van hulde toekomt.

Dan kwam de Eerste Afdeling „Barren”, maar och, die zelfde menschen krijgen we toch in het keurwerken terug en daar waren ze „am höchsten”.

Denken we slechts aan van Houten, de keurwerker bij uitnemendheid, Groneman, Kremer, Hengeveld en Mercx en dan vergeten we nog andere goede werkers; van Groneman herinner ik me daarbij nog levendig hoe hij verkeerd greep, bij 't terugkomen uit den achterwaartschen-Reuzenzwaai; maar zoo'n toer is ook te veel geëischt.

Bij velen kan en moet véel beter worden, maar och, ze hebben zoo 'n goede voorbeelden.

Het Worstelen tenslotte was tusschen Hoogewaard en Groneman veel beter dan tusschen Klein en Groneman, bij wien het zoo'n afgesproken spelletje scheen.

Hoe zou het gaan met dat kleeden voor het bal begon? — Och eenvoudig, „een welwillend heer had zijne toezegging gegeven enkele stukjes voor te dragen en de muziek

werd uitgenoodigd de stemming om deze te genieten voor te bereiden”. 't Laatste enfin — maar 't eerste! daar zien we hem den „D. S. C-poëet, Henket, hoe hij zijn „P. S.-lied” laat klinken, hoe hij zijne „hekeldichten” (mag ik 't zoo noemen) naar de zaal slingert, in harmonischen toon en strookende gebaren.

Hoe hij hiermee niet behoeft te eindigen, maar ook „den jan-student-I-ò-vivat” en zijn „kroningslied” kan laten toejuichen. Want dat is het. Men applaudiseert bewust of onbewust, maar applaudiseeren moet men. Bij mij was het toejuichen van een „kunst”, die recht van bestaan heeft en óók wel degelijk waarde heeft en die men het best kan vergelijken met de steeds-gelegenheidsomslagen van sommige tijdschriften als „Simplicissimus,” „Lustige Blätter,” „le Rire” enz.

Om ze te kunnen maken, moet men ze voelen, goed zien en er heelemaal in zijn.

J. v. d. W.

DELFT, 9 Januari 1899.

POLEMIEK.

Aan J. GRATAMA.

„De plaats waar het grootsche en trotsche gebouw moet „komen te staan, dat zal zijn de verrijzenis onzer zielen „en waartoe ieder vol devotie brengt zijn zielesteentje, op „dat het geheel zal zijn een wonderschoon en hecht paleis „waar de vorst menschelijke Waarheid zal strijden tegen „de wisselende meeningen der tijden in”, die plaats, Gratama, is geen kinderspeeltuin. Neen, voorzeker, dat is ze niet, maar pas dan ook op, dat je hen, die daar voor het eerst komen, die daar binnentreden in de omheining, en daar rond zich zien, de bassen steen en de hoopen kalk en de stapels balken, hen die daar allicht over een plankje struikelen of de schoen met kalk bemorsen, alleen omdat ze er nog niet geheel georiënteerd zijn, dat je hen dáárom alleen niet voor kinderen aanziet.

O, Gratama, waarom altijd zoo van uit de hoogte gesproken, waarom je zelf en je vrienden zoo op een voetstuk gezet? Waar lever je ons de bewijzen dat jij een zich-sterk-voelend mensch bent en wij maar kinderen? Jij kunt mij en anderen — en onder die anderen zijn er die in de studie je jaargenooten zijn, — voor-kleine kinderen aanzien, maar je kunt niet beletten, dat slechts enkelen dit mooi zullen vinden en velen het gruwelijke pedanterie zullen noemen. Jij zegt, dat wij te klein zijn om achter schelden groote waarheden te zien, in antwoord hierop zeg ik nu, „dat lieg je!”, dat is óók schelden en achter dat schelden ligt óók eene waarheid, die ik althans even duidelijk zie als de waarheden verborgen achter de scheldwoorden van J. v. d. W. Had ik een oogenblik gevreesd, dat jij er geen waarheid achter zoudt kunnen vinden, ik had geschreven, zooals ik dat gewoon ben, „Dat kun je niet weten!” (nl. of we te klein zijn, enz.). Ik verzeker je dus, dat ik achter scheldwoorden van J. v. d. W., wel degelijk waarheden zag, maar ik vroeg me af, of hij hetzelfde zonder schelden niet even krachtig kon gezegd hebben. Daarom dan ook mijn stukje in No. 12. Het geldt een principieel verschil van meening tusschen mij en de redactie.*) Bewijs me, Gratama, dat je met scheldwoorden beter dan zonder deze je meening kunt zeggen; dat ik me vergis, waar ik meen, dat het zonder schelden moeilijker is iemand terecht te zetten, en dat daarom juist groote menschen geen scheldwoorden noodig hebben, bewijs me dat ik daarin verkeerd denk en ik zal je gelooven. Maar kom me nu niet weer aan met woorden als „kindergeklets” en zich-zelf-sterk-bewusten”, werkelijk daar bewijs je niets mede.

En nu nog dit Gratama. Ik wil gaarne erkennen, dat ik minder goed schrijf dan menschen als L. en X., minder goed dan jij ook. Maar ik weet, en in dat weten voel ik me sterk, dat in mij leeft een zoeken naar de wetten der eeuwige Waarheid en Gerechtigheid, die ik tot nog toe meen te vinden in de Hoog-Heilige-Gods-Idee, die in en om ons werkt en woelt, en streeft naar de reinste harmonie, het hoogste bewustzijn, de meest volmaakte gemeenschapszin. Daarheen waar het menschedom, gelouterd en verbeterd elkander reikt den broederhand, waar het Eere zij God in de Hoogste Hemelen en Vrede op Aarde in de menschen een welbehagen, geen utopie zal blijken te zijn, daarheen richt zich ook beider oog. Slaan we dan daartoe de handen ineen, laat ons samenwerken en samenstrij-

den ter bereiking onzer idealen, elkander wijzende op werkelijke of vermeende fouten, ernstig, zonder zelfverheffing, zonder eigenwaan.

W. J. NIERMEYER.

*) Misschien verwar ik wel eens de redactie met jou, je moet me dit niet kwalijk nemen, je doet het zelf ook wel een weinig waar jij alleen stukken aan de redactie gericht beantwoordt, met een stuk weergevende de gedachten ook van de andere redacteuren maar buiten hunne verantwoordelijkheid. N.

Aan W. J. NIERMEYER.

Daar jou stuk een betrekkelijk-gunstige uitzondering maakt op de andere antwoorden aan mij, welke geweigerde antwoorden duidelijk blijken te geven van niet begrepen te hebben het bewust „autocrair” handelen van de redaksie (door mij geuit); en daar jou stuk me doet zien, dat je de knaapjes-broek begint te ontwassen (let wel: ik bedoel het duidelijker-bewuste weergeven van je meningen, afgezien van het idee of je de zaak juist beziet) daarom wil ik je het volgende antwoorden:

Het blad is geen oefeningschool voor mening-willen-fokkende studenten; maar een plaats, om jonge mensen, die een opinie geven met een zekere kracht van zeggen (waarvoor de grens door de redaksie getrokken wordt), openlijk voor hunne verschillende meningen te laten strijden.

Scharrelen er dus enkele knaapjes onderdoor, dan worden die weggejaagd, tot ze mens genoeg (door eigen ontwikkeling of wat ook) geworden zijn om mee te doen.

Het standpunt van de redaksie is dus te beoordelen of iemand zich krachtig genoeg kan uiten; ziet ze, dat iemand te zwak is (een knaapjes-indruk maakt) dan wordt zoo iemand geweigerd; de bewijzen voor zoo'n nog-zwak-zijn voelt ze, (lieterair of moreel) ze beschouwt zich (als zijnde de gekozenen, de meest-geschikten daarvoor) als totaal bevoegd oordeel te vellen over iedereen, die instuurt, „ook al is die iemand van een veel ander jaar.”

Het belachelijke idee, dat je in de binten-maatschappij steeds vindt: je oom is ouder, dus hij weet er meer van, moet je in onze samenleving afwerpen.

En dan over 't „schelden”, waarover je niet verschilt met de redaksie, maar met mij, willekeurige persoon, die verantwoordelijk is voor de wastobbe-manier, waarop het knaapjes-zijn van enkele inzenders ('t geen door de gehele redaksie gevoeld is) behandeld is. Of grote mensen geen scheldwoorden nodig hebben en of het moeilijker is iemand zonder schelden de waarheid te zeggen, daarmee heb ik (en andere scheld-bazen) niets te maken.

Ik denk me in een zekere toestand, krietieser die en schrijf in een enkel woord m'n gevoelens zoo goed mogelijk getiepeerd neer. Dit is dus het zoogenaamde „schelden.” Om je hierover (en voor even-persoonlike meningen in 't algemeen) bewijzen te leveren, bewijzen die dan betrekking hebben op iets algemeens, iets-wat-andere-mensen-ook-doenen-dus-is-het-goed, is natuurlijk onzin. Ik vind dat goed; ik doe dat zo, ik schrijf het neer. Uit!

Verder geloof ik, dat onze wegen veel te veel uiteen lopen om elkaar de broederband te reiken. Dit is ook zeer logies, want in de diepste diepte van de ziel verschillen alle mensen. Dit neemt niet weg dat ik van harte wens je in verschillende (en naar ik hoop steeds hoger, klaarder sterker-bewuste) oogenblikken van je levensgang in ons blad terug te zien.

J. G.

INGEZONDEN.

Aan de Lezers.

Er is mij gevraagd, in dit blad de reden bekend te maken, waarom ik uit de redactie ben getreden; de redactieleden meenden dat verschuldigd te zijn aan hunne lezers.

Den lezers was een blad beloofd, open voor alle richtingen en om te toonen dat het meenens was werden verschillende soorten van menschen aangezoekt, deel uit te maken van de redactie. Ook mij werd dit gevraagd en na eenig aarzelen, nam ik aan onder uitdrukkelijke voorwaarde dat ik de redactie zou verlaten wanneer het mij bleek, niet „the right man on the right place” te zijn.

Nu moet ik helaas bekennen, dat reeds dadelijk mijne

opvatting van redacteur-zijn in het minst niet strookte met het gevoelen der anderen. Mijn streven, om polemieken te bekorten, van gelijkgezinde stukken het beste te kiezen enz. werd tegengewerkt als zijnde tegen het principe van het blad. Ik herinnerde mij uit andere bladen hoe buitengewoon onbelangrijk voor het gros van de lezers polemieken zijn. Echter: „alle stukken een goedgevoelde uiting bevattende” zouden opgenomen worden.

Maar och hé, daar kwamen een paar jeugdigen en ze kwamen met stukjes aandragen slecht gevoeld en slechter nog gesteld, met 't eenig doel mee te willen spreken met de ouderen. De redactie, boos geworden, besloot aan zoo iets een einde te maken. Het stukje van A. v. O. werd geplaatst met een onderschrift, dat door velen helaas verkeerd is opgevat. Ik, voor mij, gevoelde, zij het ook per ongeluk, een fout begaan te hebben. De stukken van F. en R. over de „Memorie van Toelichting” welke stukken ik niet nader wensch te qualificeeren (men herleze ze eens kalm in n°. 11 van het Weekblad) gaven den doorslag. Men begrijpe mij echter goed. Ik ben niet op de teentjes getrapt door een paar dergelijke stukken, maar sommige zinsneden zijn zoo beneden alle kritiek, dat ze nooit geplaatst hadden mogen worden. Het zal u niet verwonderen dat ik na deze voorvallen mijzelve onbevoegd achtte langer redacteur te zijn.

Ik ben de redactie dankbaar voor de mij gegeven gelegenheid om mijn uittreden te verklaren, te meer omdat er hier in Delft verteld wordt dat het blad mij te „rood” was. Dit zou op zich zelf te belachelijk zijn om tegen te spreken ware het niet dat „men”, de groote men, hierbij toont zoowel een onjuist idee van mij als ook van het blad te hebben. Ik acht mijzelf nog te onbekwaam, nog te weinig van toestanden op de hoogte om eenige kleur te willen aannemen, of het moest groen zijn. Menschen welke begrip van kleurcombinaties hebben moeten weten, dat ik, groen zijnde, niet afkeerig kan zijn van rood, hoewel niet van te voren is aan te wijzen, noch uit kleurenleer, noch uit persoonlijke uitlatingen of op oudere, rijpere leeftijd grijs of rood of welke ander symbolieke kleur ook, van mijn standaard de hoofdkleur zal uitmaken.

Wat de meening betreft, dat het blad „rood” is, dit is niet de schuld van het blad; Zijn principe „open voor alle goedgevoelde uitingen,” wijst dit van zelf terug. Het is jammer, dat menschen, welke niet „rood” zijn (en er zullen er wel bij behooren die weten waarom ze dat niet zijn), niets van zich laten hooren. Zij noemen onder elkaar het blad een schendblad, schelden op zijn redactie, verwijten hun dat ze rood zijn maar iets er tegenin schrijven (men begrijpe mij: een goed logisch gesteld stuk) dat doen zij niet al kunnen zij hun zaak daarmee dienen.

Een opmerking nog (men is helaas zoo graag en gauw geneigd mis te vatten). Ik verdedig hier geenszins het ruwe schelden op de bourgeoisie dat vaak voorkomt ook in dit weekblad. Ik ben heilig overtuigd dat de zaak der sociaal-democraten daar geen voordeel laat staan na deel van ondervindt.

H. P. G. DEN TEX.

Aan den Heer den Tex en degenen,
die zijne opmerkingen lazen.

Ik ben den Heer den Tex dankbaar, dat hij dit schreef; te meer daar ik het hem gevraagd had en wij afspraken er nog eens over te praten; waarvan echter door drukte niets kwam. Maar juist die dankbaarheid doet mij dit schrijven:

De opmerkingen, omtrent zijn inkomen in het blad en zijn weergeven van eenige strekking van het blad zijn zeer juist. Niet echter zijn onthulling over zijn in-het-blad-zijn; veel minder zijne conclusies.

Over het stukje aan den heer v. O. was den Tex het met de Redactie eens; deze was solidair in die opvatting. Ziet den Tex nu later in, dat dit „per Ongeluk” met hem het geval was, dan kan dit onbewust-gebeurd handelen later niet ten voordeele komen aan zijn bewijs „in de redactie niet op zijn plaats te zijn”, immers hij heeft eene vergissing begaan. Eene bekentenis hiervan was eerlijk en voldoende geweest.

De stukken F. en R. Het is jammer, dat gij die in één adem noemt; tusschen deze beiden is een enorm groot verschil. F. spuugt en sputtert een beetje (het andere in zijn stuk verliest daardoor al zijn waarde, een vuile

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 12 JANUARI 1899.

zin als „ik kan dat manuscript in walging scheuren, tot duizend stukjes, 't gebruiken voor closet-papier, 't bekauwen, doorslikken en uitkotsen . . .” geeft duidelijk de bedoeling van den schrijver aan en snijdt alle kritische overwegingen van zijn kant af, terwijl R. daarentegen van plan was en dat plan geheel heeft bereikt om lorren van memories en logica-van-geenwereld eens danig te ontleden—daarbij slechts vernietigende, wat het licht niet waard was. Dit laatste kunt ook gij (den Tex) zien buiten je „senaatsblik” om. Of R. daarbij meer of minder heftig was, blijft buiten de kwestie. Maar ik weet waar hem de schoen wringt en dit had ik graag, dat gij ook in het blad had gezet (gij schreef het immers in den brief, waarin gij bedanktet). Den Tex dan is van idee, dat in het stuk van R. een zin voorkwam „zeer compromitteerend voor het Amsterdamsch Studentencorps”, ik wil hier slechts bijvoegen, dat de zin gelicht was uit de bewuste memorie. Dit argument van den heer den Tex, is meer dan tipeerend hoe hij niet onbevange dit stuk heeft gezien en dit standpunt zou zoo het niet veranderd was, natuurlijk toch de aanleiding geworden zijn van zijn vroeger- of later uittreden. — Daarnaast had den Tex ook kunnen mededeelen (waar hij toch zoo open was) dat hij wel degelijk tegen beide stukken protesteerde.

Ook tegenover deze stukken was zijn Redacteursgedrag dus zuiver en is dit alles slechts een zoeken, een indirect aangeven; waarvoor hij bewust of onbewust directe motieven moest hebben.

Maar nu zijne Conclusies: omdat dus dergelijke stukken wél opgenomen zijn (het ondanks wil ik nu niet herhalen) is hij niet „the right man on the right place”; hetgeen ontleed zeggen wil: „slechts hij, die een genoegsterke persoonlijkheid is om stukken, die niet in zijn denken over gehalte en wellevendheid passen, te kunnen verbannen, is de ware redacteur”. Maar den Tex, gij weet toch wel beter, gij zegt zelf geheel anders in het begin van uw stukje, waar het heet „een blad open voor alle richtingen en om te toonen, dat het meenens was werden verschillende soorten van menschen aangezocht om deel uit te maken van de Redactie” nietwaar, en daaruit kan toch alleen, deze conclusie getrokken worden, dat degeen als redacteur op zijn plaats is, „die zijn denken en zijn opvattingen naar zijn krachten verdedigd en invloed op ingezonden stukken uitoefend naar zijn richting en vermogen”.

Hiervan is dan ook het gevolg, dat de redactie-meerderheid beslist, welke redactiemeerderheid toch afhangt van het „soort van menschen” en hun ijveren voor een bepaalde zaak en hun verdedigen van hun standpunt. — En aldus is het dan ook mogelijk in den zin van liberaal een „Neutraal” blad te hebben, waarvan een groot gedeelte niet te min een bepaald karakter kan of zal dragen.

't Moet zijn of worden zooals Van den Broek het in een vroeger stuk „Eenzijdigheid” (n°. 7 v/dit blad) uitdrukte:

„Stelt uwe („gij redacteurs” zal ik hier inlassen) meeningen tegenover elkaar, daalt af van het standpunt van 't-voor-u-zelf-leven, in deze arena (ons blad) en strijdt daar uw eerlijken strijd voor de waarheid.”

Immers ieder Redacteur zal het blad gaarne de drager zien van zijne ideeën en die zijner richting en geen der Redacteurs behoeft zich persoonlijk om de neutraliteit te bekommeren, ieder Redacteur moet natuurlijk wel onbevange staan tegenover iedere overtuiging wat betreft de opname, *) maar de neutraliteit dat is een zaak der Redactie, deze bestaat daarvoor uit verschillende elementen. Men schaaft dus de neutraliteit het meest door den strijd op te geven, het bijtje erbij neer te leggen en de Redactie te verlaten en den Tex moest gevoeld hebben, dat hij zijne groep (die hij in 't laatste gedeelte nog oproept te komen strijden) nadeel deed door te bedanken en daarmee „hunne zaak allerminst diende.”

Delft, 9 Januari 1899.

J. v. D. W.

*) Omtrent onderlinge Waardeering hoop ik bij gelegenheid wat meer te zeggen.

9 Januari.

IN MEMORIAM.

H. ALTONA.

Heden overleed na een kort lijden onze vriend en corpsbroeder H. Altona.

Kort was de tijd, dien hij in ons midden doorbracht, maar lang genoeg voor hem, om de algemeene achting te verwerven van hen die hem kenden.

Zooveel te meer treft die slag ons, die reeds zoo lang zijne vrienden waren, die lange jaren steeds met hem samen waren, en nooit zullen wij dezen tijd kunnen vergeten.

Laat het ons een troost zijn, dat zijn laatste oogenblikken minder pijnlijk waren, toen hij, omringd door zijne familieleden, den laatsten adem uitblies.

Zijne nagedachtenis blijve bestaan in het geheele corps.

J. G. BLJENDIJK.
G. C. BREMER.

Weekverslag.

Met oud nieuws kom ik nog aanzetten, want reeds lang geleden is de avond waarop „Apollo” haar uitvoering gaf, waarop de fagotten lustiglijk knorden en de hobo'tjens vroolijk blaatten.

En ook reeds lang is 't geleden dat den daarop volgenden avond aan den god Odin werd geofferd en waarop de priesters in zijn dienst als bezetenen over 't tooneel van Stads Doele renden waar zij hun leven bijna waagden in hun manipulaties hem ter eer waar krachtgepats en beengzwaai, armgewuif en gewichtgetil door een verbouwerde menigt' werd aangegaapt.

Lang is dat alles reeds geleden, lang ook de offers die den daaraan volgenden nacht aan Terpsichore werden toegeswaaid en hoe er tusschen het offergebreng en wierook (eau de cologne)-gezwaai in, aan god Piezelierius en de godin Souperia behoorlijk hulde gebracht werd.

Minder lang is 't geleden, maar dat kunnen jullie niet weten, toch (desalniettemin zeide de brave Cats, niet Catz) is 't waar, dat ik den goeden Sint Juttemus heb bezocht. De brave heilige was aangedaan door mijn bezoek.

„Ik kom eens kijken hoe je 't hebt oude heer”, begon ik. Nou dat was heel hartelijk van me, het ging hem best. Ik keek de kluis rond niets was sedert mijn vorig bezoek veranderd. Daar stond nog de oude doofpot, een weliswaar verroest maar toch nog stevig meubel, en daar de enorme prullemand, de prullemand „der eeuwen”, zooals de goede Sint hem pleegt te betitelen, en aan z'n voeten dommelden drie nog jonge kalveren, die zooals ieder weet, te gelegener tijd op 't ijs zullen dansen.

„Hoe is 't, de doofpot goed vol, en de prullemand?” — De oude zuchtte: „'t Is ergerlijk nooit zoo iets gezien. . . . Maar hier heb ik wat voor je, dat krijg je van mij cadeau”. En uit de prullemand kwam een stuk van de begroting van Binnenlandsche Zaken, afdeeling onderwijs, speciaal Polytechnische School: „toegestaan zooveel ton” Ik dacht eerst dat het van de prullemand in de doofpot zou verhuizen; alles wat daarin is, je weet, dat komt er niet meer uit, maar gelukkig heb ik nog kunnen redden.”

„Mag ik eens in de prullemand kijken?” — „Ga je gang hoor!” Wat een slaatje en hoe meer ik naar onderen kwam hoe belangrijker de zaak werd. 't Wetsontwerp voor de Zuiderzee-droogmaking lag vrij boven aan: „Dat komt er misschien nog wel eens uit”, zei de oude.

Ik snuffelde verder. Bij alles maakte vriend Juttemus z'n opmerkingen.

Reorganisatie Middelbaar Onderwijs „had er al lang uit moeten wezen” Dossier Dreyfuszaak „gaat morgen of overmorgen terug naar Frankrijk” Ontwapenings-

voorstel van den Czaar.... „gaat zeker in de doofpot“.... Vrouwen-emancipatie, brochure van (er was een vlek op den naam).... „Hum.... weet niet.... misschien.... doofpot.... misschien ook niet....“

In den doofpot mocht ik niet kijken. Neen, neen dat was niet goed voor de jongelui, het zou hun idealen ont-nemen en tegenwoordig.....

Ik vroeg na veel. Bijvoorbeeld wanneer z'n verjaardag of eigenlijk z'n naamdag nou toch eigenlijk komen zou en weer zuchtte hij: „Wordt telkens weer uitgesteld.... 't is vervelend.... ieder ander zou moedeloos worden....“

„Nou,“ zei ik, „laat den moed niet zakken. Als die lieve beestje hier (de kalveren) vroolijk aan 't dansen zijn als 't ijs maar sterk genoeg is, dan kom ik ook kijken“.

En zoo langzamerhand kwam de brave ziel weer in een goede bui en begon te fantazeeren wat er op dien naamdag wel zou gebeuren: „O, 't zou heerlijk wezen (dat was ik met hem eens) dan konden doofpot en prullemand in zichzelf gestopt worden of in elkaar, de doofpot in de prullemand of de prullemand in den doofpot dat wist hij nog niet zeker (ik raadde hem 't onfeilbaar middel van knoopen-tellen aan.) „Hè ja da's een idee“, en zoo ging 't maar door: „dan hadden jullie (dat was ik con sorte) een nieuwe school en hij verdubbeling van traktement enzovoort....“

't Werd te mooi en daarom ging ik maar weg, na hem hartelijk de hand geschud, hem 't beste gewenscht en de drie kalveren vriendelijk de poot gedrukt te hebben.

En toen ik buiten kwam.... geen kans op ijs.... z'n naamdag dus zeker niet aanstaande, want dan moest 't vriezen.

Berichten en mededeelingen.

De Senaat van het D. S. C. heeft wegens het overlijden van H. ALTONA 3 weken Corpsrouw uitgeschreven van af 10 Januari.

S. D. P. C.

12 Januari. WIBAUT. Het Socialisme gedemonstreerd aan het Bedrijfsleven.

26 Januari. GORTER (Dr. H.) Het Socialisme als wijsgeerige ontwikkeling: Marx—Hegel—Spinoza.

Februari. TROELSTRA. Socialisme als organisatie in den klas-senstrijd.

Maart. Mevr. ROLAND HOLST—VAN DER SCHALK. Socialisme en Litteratuur.
Maart. P. L. TAK. Socialisme als Hervormingspartij.
April. H. H. VAN KOL. Koloniale Politiek.
April. EM. VAN DE VELDE.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

Nieuw aangeschafte boeken:

v. d. Werff. Jan Mulstok.
S. Falkland. Schetsen. 2de Bundel.
Sombart. Socialisme en Sociale beweging.
Van Hamel. Het letterkundig leven van Frankrijk.
Lloyd. Labor Copartnership.
Caran d'Ache. C'est à prendre ou à laisser.
Koos Habbema. Kamertjeszonde. 2de deel.
Treub—Winkler. De vrouw en de studie.

Correspondentie.

Men wordt er aan herinnerd dat geene stukken worden opgenomen, wanneer niet den naam van den inzender aan een der redacteuren is bekend gemaakt.

E. M. R. Zie boven.

A. Uw stuk is slecht gesteld en onbelangrijk, daar het groote idee van mos niet door U gevoeld is.

G. D. Jordens. Wegens plaatsgebrek blijft uw stuk tot de volgende week liggen.

Persant Snoep. Uw stuk blijft ter beoordeeling liggen tot volgende keer.

J. A. v. H. We hadden een geschikter stuk van E. M. R. (zie boven.)

Aan meerderen: de Redactie zal geen stukken meer opnemen, betrekking hebbende op de waschtobbe, *) behalve het stuk van J. W. N.

*) Deze is reeds lang schoongemaakt.

ADVERTENTIËN.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

Ondergeteekende bericht hiermede, dat bovengenoemde Bond van af 1 JANUARI niet meer gevestigd is in de lokalen van het STATIONS-KOFFIEHUIS.

K. KRUIF.

Mooie frissche Kamers

te huur, tegen matigen prijs, geschikt voor twee heeren te bewonen of alleen.

Adres HOEKWEG 22 A/D GEESTBRUG, RIJSWIJK.

Versiert uwe woning met VOUGA-platen.

VOORHANDEN:

BLOEMSTUDIËN.
STILLEVENEN.

LANDSCHAPPEN ENZ.

in verschillende prijzen van f 3,50 tot f 0,25.

J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

VERSCHEENEN bij den Uitgever J. WALTMAN JR.:

P. A. SCHROOT. - BOUWKUNDE,
Inleiding tot de studie van ijzeren kappen.

Details I. Inrichting van klinkverbindingen f 0,50.

Details II 1e. Scharnierverbindingen f 0,50.

Briefkaarten met Stadsgezichten

in 36 soorten

à twee cents per stuk.

Uitgave van J. WALTMAN Jr., Delft.

Verkrijgbaar bij den Boekhandelaar J. WALTMAN JR.

Note sur le tracé des joints dans les voutes elliptiques exécutées en briques

par

P. A. SCHROOT.

(Extrait des Nouvelles Annales de la Construction).

DECEMBRE 1898.

Prijs f 0,40.